

[Ib Thyregod.]

var meget få, der i 1965-66, da problemet nærmede sig Danmark, kunne se alvoren i det, og fra sagkyndig side forsikrede man dengang, at bølgen ikke ville nå Danmark, uanset hvad der var tilfældet i USA, Sverige og England.

Ved den første narkotikadebat i folketinget i januar 1969 havde vi problemet inde på livet, og en række initiativer blev taget fra regeringens side med hensyn til oplysning, sociale foranstaltninger samt gennemførelse af en forhøjet straf for de professionelle narkotikahandlere.

Denne skærpelse af straffelovgivningen gav anledning til en række betænkkeligheder, bl. a. udtrykte det såkaldte narkotikaseminar ængstelse for, at en afsmitning kunne ske over for forbrugerne. Endvidere var der på daværende tidspunkt en del, også sagkyndige, der gik ind for en legalisering af hash, et synspunkt, som vist næsten alle i dag kan se det fejlagtige i efter de sagkyndige udtalelser, der nu foreligger. Jeg tænker navnlig på de udtalelser, som foreligger i forbindelse med lovforslaget fra professor Villars Lunn og professor Jens Schou.

Jeg skal ikke på ny fremdrage eksempler på denne agitation, men nøjes med at henvise til, at spørgsmålet har været omtalt i en artikel i Kristeligt Dagblad for den 26. og 27. marts 1971, en artikel af konsulent Finn Friis, som er en af vore sagkyndige med hensyn til FN, og som har arbejdet inden for FN igennem en række år. Artiklen hedder „Danmarks internationale forpligtelse i hashproblemet“, og han peger heri på faren ved, at uansvarlige personer bagatelliserer de skadelige virkninger af hash og får anledning til at gøre det i massekommunikationsmidlerne. Jeg vil tillade mig at citere følgende fra denne artikel af Finn Friis:

„Den „Enkeltkonvention af 30. marts 1961 om kontrol med narkotiske midler“, som Danmark ratificerede i 1964, forudsætter udtrykkelig, at regeringen træffer strenge forholdsregler for at kontrollere ikke alene produktion, fabrikation, eksport og import og handel, men også besiddelse eller brug af cannabis (indisk hamp) eller produkter deraf — altså det, der til daglig kaldes

„hash“ — bortset fra de mængder, som er nødvendige for lægelig og videnskabelig forskning.

FNs økonomiske og sociale råd (ECOSOC) og de særlige internationale organer, der til stadighed giver sig af med narkotikasørgsmål, har gang efter gang udtalt stor bekymring over manglende effektivitet i kontrollen. Men de er også et skridt videre og har udtrykkelig gjort opmærksom på faren ved, at uansvarlige personer bagatelliserer de skadelige virkninger af hash eller gør sig til talsmænd for, at dets anvendelse gives fri. I maj 1968 henstillede rådet til regeringerne dels at fremme forskning og udbredelse af oplysninger vedrørende hash, dels at tage effektive forholdsregler for at imødegå den agitation, der iværksættes med det formål at få gennemført en legalisering og tolerering af dette stofs anvendelse også til ikke-medicinsk brug.“

Endelig siger Finn Friis efter at have nævnt, at han ikke synes, myndighederne har været opmærksom på denne henstilling:

„Det ser ud til, at man på dette som på mange andre områder herhjemme halter bagefter, hvor det gælder forebyggelse, og venter med virkelig at tage fat på problemerne, indtil de er blevet så akutte, at man må koncentrere sig om ved meget kostbare midler at afhjælpe de værste skadevirkninger“.

Når jeg nævner denne artikel i Kristeligt Dagblad, er det for at pege på, at vi nu klart fra de sagkyndige har fået at vide, at hash har skadelige virkninger, måske ikke så meget på voksne som på unge og børn, og vi ved yderligere, at hash har bredt sig i skolerne. Jeg skal blot henvise til de undersøgelser, som foreligger fra narkotikaudvalget vedrørende dette spørgsmål, og det er også på denne baggrund, der har været enighed mellem alle partier i narkotikaudvalget om, at man ikke på nuværende tidspunkt kunne gå ind for en acceptering og en legalisering af hash. Det eneste parti, som har taget et andet standpunkt i folketingssalen, er venstresocialisterne. Det er derfor ikke dette problem, vi i særlig grad har beskæftiget os med i folketingsudvalget, men vi har i stedet for beskæftiget os med, hvad der kunne gøres for at bekæmpe narkotikamisbruget.